

Голос України

№ 75 (2322) ■ Середа, 26 квітня 2000 року ■ Ціна договірна

- 1829 р. Народився письменник Григорій Данилевський.
- 1887 р. Народився український драматург, скульптор, кінорежисер Іван Кавалеридзе, автор, зокрема, пам'ятника княгині Ользі в Києві.
- 1926 р. Лист Сталіна до Політбюро ЦК КП(б) У з критикою М. Хвостового та О. Шумського. Початок кампанії проти «націонал-ухильництва».
- 1948 р. Проголошено Державу Ізраїль.

26 квітня

Іван ПЛЮЩ: «Трагедію треба згадувати, щоб вона не повторилася»

Напередодні трагічної дати в історії України Голова Верховної Ради Іван Плющ зустрівся з тими, хто щодня власного здоров'я зупиняє розбурханий «мирний» атом.

Власне, доля розпорядилася так, що Іван Степанович, тоді голова Київського облізковому, брав безпосередню участь у ліквідації аварії на 4-му блоці АЕС. Він особисто добре знає багатьох ліквідаторів. Тому й не дивно, що найперше Голова Верховної Ради поцікавився, чи є на зустрічі Герой Радянського Союзу Леонід Телютніков. На жаль, певні обставини завадили відшкодувати пожежникові отримати Подяку Голови Верховної Ради з рук Івана Степановича. Іншим завадили хвороби, бо дехто з ліквідаторів і нині в реанімації.

У вступному слові Іван Плющ згадував багато драматичних миттєвостей того 1986 року. Завалося б, уже багато пізніше переписано про ті події, однак знову відкриваються нові й нові сторінки трагедії.

(Закінчення на 2-й стор.).

У комітетах Верховної Ради України

Гірські регіони підтримає центр

Проект закону про внесення змін і доповнень до Закону «Про статус гірських населених пунктів в Україні», підготовлений Оrestом Фурчаником, розглянув Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин.

Реалізація чинного закону впроваджує майже шість років показала, що він справив потребу в дооснащенні, знає чинний під час обговорення проекту народні депутати. Зокрема, необхідно уточнити й деталізувати критерії віднесення населених пунктів до категорії гірських та державні гарантії соціально-економічного розвитку населених пунктів, яким надано такий статус. Саме цій меті, на думку парламентаріїв, відповідають пропозиції законопроекту.

(Закінчення на 2-й стор.).

У дитячій лікарні № 1 відбулася культурно-благотворительна акція «Дітям Чорнобиля-2000» під егідою Комітету ВР з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Майже 400 дітей, які лікуються, отримали подарунки.

Фото
Сергія
Ковальчука.

Весни такої чорної не було,

як та була

Сьогодні — чергова річниця аварії на ЧАЕС. Чотирнадцятий рік несе Україна вагуку ішоу постчорнобильського синдрому: й досі небезпача стєнція, епідемія хвороб, помножені на страшні злидні, і — через них — неможливість лікуватися тим тисячам громадян, які цього потребують. Світ залишив неодици з Чорнобилем нашу неповоротку державу — а та, у свою чергу, легко залишає сам на сам із постчорнобильськими проблемами й громадин. Іх тисячі, десятки тисяч, цих особистих трагедій. Незабаром закриють ЧАЕС, але людські бди від цього не позакриваються.

Сьогодні про них говоримуть самі жертви Чорнобиля, сьогодні знову щобиється держава, і це — згадуватимуть той квітневий день 86-го, коли все це розпочалося.

(Нітайте на 5-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У номер «Верещагін»: за державу прикро

У зв'язку з інцидентом у Чорному морі, коли 24 квітня ракета російського ЧФ влучила в український теплохід «Верещагін». Ми спробували з'ясувати деякі подробиці в Державному морському колегіальному інспекторському управлінні, дислокованому в Одесі. Заступник начальника центру Валентин Болтручук повідомив, зокрема, що теплохід приписаний до Ілlichського морського порту (хоча, напевне, доволі умовно, бо в паспортному відділі капітана цієї гавані він не значиться, його власником є фірма «Юнітер», а перебуває судно в оперативності у фірми «Посейдон». Приміувач «Верещагін» рейсом із Стамбула на Скадовськ. На борту, окрім екіпажу, були пасажирів з вантажем. 24 квітня теплохід потрапив у район Чорного моря, який ще 17 квітня військовиків оголосили тимчасово закритим. «Верещагін», за даними реєстру, обладнаний спеціальною системою, здатною автоматично оорезувати повільнення про безпеку.

(Закінчення на 5-й стор.).

Передплата-2000

«Голос України» можна передплатити у всіх поштових відділеннях. Вартість не змінювалася.

«Голос України» українською мовою (інд. 60955) і «Голос України» російською мовою (інд. 60997) — на 6 місяців — 15 гривень, 3 місяці — 7,5 гривні, 1 місяць — 2,5 гривні.

Пільгова передплата для ветеранів Великої Вітчизняної війни і праці, осіб, що мають статус ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС: «Голос України» (інд. 40224) і «Голос України» (інд. 40223) — на 6 місяців — 10,2 гривні, 3 місяці — 5,1 гривні, 1 місяць — 1,7 гривні.

Хто передплатить газету на 6 місяців — з липня по грудень, зможуть узяти участь у розігріш заохочувальних призів. Хто зробить свій вибір на користь нашої газети, тому потрібно надіслати до редакції копії передплатної квитанції. На конверті обов'язково зробити позначку «Передплата-2000». Нагадаємо, що у другому етапі розігріш заохочувальних призів візьмуть участь і ті передплатники, хто одразу передплатить газету на весь рік. Як і раніше, завдяки нашим спонсорам розігрішуватимуться найрізноманітніші призи: від складної побутової техніки до сільськогосподарських продуктів. Спробуйте і виграйте!

341 сім'я «чорнобильців» отримала ордери на квартири, із них 52 — у Києві

■ Шістнадцята дитина (донечка) народилася в сім'ї Лудіків у Новоовлинському Волинської області.

■ Український літак і членів екіпажу зарештовували в Республіці Конго, встановлено і-д-д варті рішенням суду.

■ Українські митники перешкодили вивезу із країни понад 4 тисячі кевлірних виробів із срїпа.

P.S.

Ракети нині стали «неслухняні»

Під час журналістських розслідувань трагедії у Броварах було відкритою «чорна яма»: починаючи від помсти бізнесменів, що має квартиру на державному поверсі зруйнованого будинку, до «впрям» літнього протектора — мешканця тієї самої багатоквартирної.

І лише на другій день у руїнах офісний МНС, колишній артилерист, знає, що фрагмент ракети з її колом, про знахідку повідомив до Міністерства оборони України. І воно, як завжди, не вивело з ладу жодного з винуватців цієї трагедії, взяло на себе відповідальність за броварський «терористичний акт».

З огляду на що названу чину полію 24 квітня було відмінено планові наванчання на полігоні Покровське (Житомирська обл.). Натомість міністр оборони генерал армії Олександр Кузьмук повідомив журналістів, як ракета класу «земля-земля», виведена з ракетного комплексу «Точ-

ка-У», могла збити траєкторію летіти і відхилитися від цілі як на 60 км. Вони мали владу на Деснянському полігоні на спеціальних майданчик. Військовики спростили і навіть вивели від снаряду і поспішили відпрапортувати про влучення в ціль. За словами міністра, це не можна було назвати: свічка то воронка чи мінуполіція, а снаряд і-бо загнувся на дів'ять метрів у лиск, і його злетіло не вгнітати.

Міністр докладно пояснив технічні параметри ракети і пускового пристрою, вивселеного припущення, що політ «убик» інтелектуальна зброя могла виконати з при-

Що сталося з «мізками» ракети 20 квітня, з'ясує слідство. Поки міністр не

Що сталося з «мізками» ракети 20 квітня, з'ясує слідство

одекрити його остаточні результати, він не проводить жодних хазяйських розрощок.

Однак до повного з'ясування причин трагедії ніякі стрібки в українській армії не проведуться.

Ольга ВАУЛІНА,
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Традиції

Великодні візерунки

Навчальний Бюро з питань культурного будівництва на державному об'єкті в Києві, що має виставку «Пасхальні візерунки». В її експозиції — твори художників Закарпаття і виробів місцевих майстрів народної творчості: великодні, пасхальні, тарси з розписаним на реалістичній тематику. А в об'єктиві краєзнавчого музею представлено пугальські, бойові та землеробські писанки як зразки праці писанкарів.

Закарпатська область.

Пам'ять

Відновлено могили акторів — підпільників групи «Сокира»

Депутат Верховної Ради авторитет, обурен, як і всі інші, чимало, чарує на могилі підпільників — акторів патріотичної групи «Сокира» і героїв війни ЗО Руху, взяли під контроль усі пам'ятники війни, споруджені на підставі. Ізнову реставрація планується завершити до кінця квітня.

Могили героїв групи «Сокира» та пам'ятник ЗО Руху вже відновлено. Нині закінчується реконструкція Кургану Слави на горі Колосів-Бір у Зарваському лісі.

Віктор ХОМЕНКО,
Автономія Республіка Крим.

Через Москву... до Сан-Франциско

Долі людські

На постійне проживання до США і з наміром виступити за американський петерський збірний влітку легендарний український ліжник, неодноразовий переможець і призер світових та європейських змагань, ветеран Анатолій ЛІСЕНКА.

Сталося це після святкування нині влітку 75-річчя. Мотивація вилізу: неугад держави до потреб відомого спортсмена. Останнім часом ветеран спорту поспіває і нимовою був змушений виступити під прапором збірної Росії, яка фінансувала його виступи, пропонує російське громадянство.

Полтава.

Валерій МОТЮЗ.

Зовсім не винен Прометей...

Трагедія

З своєї квартири, що на четвертому поверсі на житловому масиві Західний у Дніпропетровську, вистрибує і убиває робітник електробудівельного заводу. А наслідки літгорі би живим. Бо до останнього намагався погасити пожежу, яка спалахнула у його помешканні. Виступати кинувся, коли було пізно.

На жаль, від пекельного вогню

не минає, а бідніше літа. З початку року в області вже сталося понад шістьсот великих і малих пожеж. Основні причини — несправні або належним чином не доглянуті електромережі і дивовижна небезпечність, небайдисті та легковажність у поводженні з вогнем. Як свого часу писав один поет, зовсім не винен Прометей, що дав вогонь до рук тварі, як ми, людей.

Микола НЕЧУПОРЕНКО.
Дніпропетровськ.

Чені роботу. У «дзастівки» — чудова товарна перспектива. Вже поточного року на російських, українських та французьких авіаліній... з'являться нові Ан-140 сертитуку, а потім коліс і збагачені багатих задовольнятиме. Ось так. А літак у них спирає хрестик. «Бой» — він і в Україні «Бой».

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Олександр БІЛІК.

Це не літак — ластівка!

Вітчизняний стиль

Новий регіональний пасажирський лайнер моделі Ан-140 та Ан-140-100, покликаний замінити застарілих етерпів Ан-24 та Як-40, отримав сертифікат льотної придатності Авіаресту Міждержавного авіаційного комітету країн Східної Європи та авіаційної адміністрації України.

Новітні сертифікати типу виробу також підприємствам — розробникам маршових двигунів, повітряних гвинтів та допоміжної силових установок літаків, що проєктуються на авіаційну честь світи сертифікації унікальну маневреність на землі та в повітрі. «Машини правили, бойи, бо зовні, і внутрішньо вона надзвичайно гармонійна, красива, самодостатня», висловила захоп-

лення результатом програми створення Ан-140 Прем'єр-міністр України Віктор Ющенко. Але численні гості її колегії з Росії і азетського зрубіжжя, котрі 25 квітня побували в заводі на АНТК ім. Антонова, назвали Ан-140 першою ластівкою справжньої кооперації. Тільки в Україні більш як 40 підприємств знімають і тепер у його сервісній виробничості, десятки тисяч фахівців забезпе-

чені роботу. У «дзастівки» — чудова товарна перспектива. Вже поточного року на російських, українських та французьких авіаліній... з'являться нові Ан-140 сертитуку, а потім коліс і збагачені багатих задовольнятиме. Ось так. А літак у них спирає хрестик. «Бой» — він і в Україні «Бой».

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Олександр БІЛІК.

16 годин без посадки

Презентація

До Києва для демонстрації прилетіли «Бойнг Бейс Джетс» (BBJ), розраховані на 28 пасажирів. Це справжній «атомний» офіс з найсучаснішими засобами зв'язку, комп'ютерами, сигнальним і навігаторним. BBJ єдиний без посадки 15—16 годин і майже зі швидкістю звуку.

На талісмані трьох салонів з'являється карта, за якою можна визначити місцезнаходження лайнера. Бортовий комп'ютер визначає не лише швидкість польоту, температуру, а й відхилення від місця зльоту. У польоті можна дивитися одну із шести програм бортового кабельного телебачення.

«Президент компанії «Бойнг Бейс Джетс» Майкл Шиндлер та директор маркетингової служби компанії «Бойнг» Фред Келлі одразу зазначили своє глибоке знання українським авіабудівникам, повідомивши, що вони багаторазово проєктують бокер Антонова і творили АН-140. На запитання про можливе

співробітництво з українською фірмою вони відповіли з дипломатичною невизначеністю. Можли, у нас є деякі партнери, від яких ми не можемо відхилитися. Але в принципі це можливо.

Телефону до конструкторського бюро ім. Антонова, намагаючись визначити, чи можуть інакше зробити такий літак. «Усе можливо», — відповів мій співрозмовник, який відмовився назватися. — Але лише було гроші та замовлення. Ось ми сплатили свій Ан-140 сертитуку, а потім коліс і збагачені багатих задовольнятиме. Ось так. А літак у них спирає хрестик. «Бой» — він і в Україні «Бой».

Олександр БІЛІК.

Плановий ремонт 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Фото Анатолія ЛІСЕНКА (УНІАН).

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Після закінчення ремонту 1-го блоку Амеляницької АЕС перенесено на місяць.

Весни такої чорної не було, як та була

1 Травня, 1986 року.
Фото з архіву.

ДА ЗДРАВСТВУЄ І МА
ДЕНЬ МЕЖАНАРОДНОЇ

ДЗВІН
ТРІВГОГО НАШОЇ

Переді мною листи, написані з чужого міста. Чужим, іншим, незнайомим воно стало тоді КІЇПЛЯ. А потім ми знову очулися його подобою. Бо Київ не любимо не можна. Хоча... Тепер ми любимо його по-іншому. Бо Київ до Чорнобиль і після — це два різних міста. Ці листи даються травнем і липнем 1986 року. Це був час, коли Київ уже зрозумів, що його сталося. Але це не уявлялося. Коли Київ зрозумів, що його відіймають від радянців, що це майже кінець і все буде знову по-старому. Він жив своїми днями життя. Разом з усім світом і трошки окремо. Він був зовсім тихий, бо якось непомітно з нього попливали всі дити. Тільки час від часу по Києву проливалися хвилі реготу. Це від півліку «Каберне» розповсюджувалося чорнобильським атоємом. Майбутні смішаків анекдоти Київ не чує ніколи. А ввечері, коли спливали світи і Київ поринав у сон, мамі і таті писали листи...

Листи з 1986-го...

«Добрий день, дорослець наша донечко! Сьогодні неділя. Я вийшла зляти пошту, а там аж два твої листи. Тато ще ввора бідав, казав, що вже має бути тебе з листами, але ти не писала... Ми з татом сьогодні їдимо на дачу. А тепер приїжди, і я сіла тобі писати. А потім знову почути мій кругом, і з хаті, і на площиді. Тільки чим і заміряти. Хоча дещо каже, що вже в Києві фон нормальний, а дещо каже, що скаже від 0,2 до 0,7. Все не знаю, кому й вірити. Одне слово, добре, що ти пишеш...»

25 травня 1986 року.

«Добрий день, дорослець наша донечко! Може, що гавещи часто, бо ми дуже скучимо за тобою. Зарезу з Києві відно дитя, аж дивно. У нас у дворі ні душі малечі. То було жаксь хлопчиків хазала у футбол, а дівчатка змагалися, тепер ладу. Дивно, а чам не кажуть, до якого числа ви там будите? Може, пізніше скажете. Ми міримо дістанти книгу дитя, щоб зразу, коли ти повернешся, вийшла з Києва. Але знаєш, що з того швиді. В будинку відпочинку позаселили людей з Чорнобильської області до Чорнобильського району. Мама розповідає, що дещо з її роботи вже має на руках публікації, а тепер її поповняють гроші, а публікації забрала. Побачимо, що оволодіє...»

У нас зараз літає толований пух, просто нема чим дихати. Діти не вийдуть, бо коли до Київщини наближаються хмари, їх зустрічають літаки і розстрілюють. Це робить для того, щоб на Чорнобильщині діти не змінили радіацію, яка є на землі, і не занесли її в річку Прип'ять. Сподіваються спершу її злітати. Але зрештеш не багато. Там сусід там був і є ввечері, то розповідає,

що цієї роботи вистачить на все літо, а може, і на довший...

27 травня 1986 року.
«Привіт сестричко! Як справи? Я когось зовсім розіксив. Меншу частину нашої хожди, мою амба, а більшу — просто ліку. Це, мабуть, не мене так роздівали влітку. А може, спива. У нас на телевізорі вийшов показувати, як люди згоріли на дрипалі. А мама мене не пускає через що неспокійно, неспокійно. Кожен день футбол. Ми з мамою не маємо жодного гола. Добре, що ти пишеш, а то б і ти знала півкаля. Я, знаєш, аж змирилася і навіть дивлюся з татом футбол (мама теж)».

Липень 1986 року.

«Добрий день, дорослець донечко! У нас все по-старому. Фом і Києві не вийшло, тому замісмом тим самим, що і при побі. Ми змаємо, півкаля... А вчора я зробила поведи. Ти, мабуть, чула, що не екран епішового фільму «Розмови з «Жорстким романом». Тож я після роботи заїхала в кіноцентр імені Чкалова. (Отримала величезну масу задоволення. Чувовий фільм.) А так нічого нового у нас нема. У Києві три дні тиждень півкаля. Першим секретарем Спілки письменників України обрали Мухометкіна, замість Забєлєвського. (Це так у нас есеєв анекдотів. А взагалі у нас зараз так кажуть: україній така нація, що до... їм райовий. Вибач, на свої, і не потворий. Але це правда. Пережвело їхось...».

Липень 1986 року.

«Добрий день, донечко! Наші дисципліни розділяють: французів і англійців, а в тий масом свідку і пишу твої листи (жуже 2-й, французів поперед). Ти вже, мабуть, знаєш, що наша команда програє і вийшла з ігор. Там жаксь дуже ве-

лика несправедливість зі сторони судді. Тому єш страшною обігрі.

Добре, доню, що ми змогли вибратися до тебе і побачитися. Але як ми добіралися до Києва... Від Палати не жодної пошти: кепити не було. І поштові кошти були кини. Дивовижні наїт у райком партії і до начальника штабу. І тільки тоді дали ще один «засильний» вагон до Кременчука поїзда. А мам з татом і ще кілька перепали кепити без забезпечення місця у плакартичному вагоні. Але потім уже всі місця були зайняті. То ми стояли аж до Луїка, а вже з двійки інші люди побачили виходили. От і все... Там з вашого класу їхалимуть батьки, то я шось перодом. Але, кажуть, аж скоро потвердять додому. Так що ми вже починаємо сподіватися до того крадіу».

20 липня 1986 року.

«Добрий день, донечко! Все нема сил тебе чекати. У місті так сумно — ніде не видно дітей ні малюк, ні величак. Кожного дня обмірковуємо, куди тебе відправити пошти. Запрошуєш родичів і з Львова, і з Івано-Франківська, і з Києва... Шось виришимо до твого крадіу. А я поки що займаюся тим самим, що і раніше. Прижджу додому і починаю з того, що півкаля вору і все жаксь, відмовляю розвід... А тато дещо мене анекдотів. Сьогодні розказав татом. «Оголошення на вокзалі: «Потом Київ—Москва прибуває на першу калі. Родичів з калі поїздах». (Це так у нас есеєв анекдотів. А взагалі у нас зараз так кажуть: україній така нація, що до... їм райовий. Вибач, на свої, і не потворий. Але це правда. Пережвело їхось...».

25 липня 1986 року.

P. S. Протомат 14 років ці листи зберігалися в одній київській сім'ї. В якій саме? Ми зуміли не уточнити. Бо тоді таких «розлучених» сімей було багато. Нехай вони так і залишаться і листами з 1986 року.

Подягувала Наталя ГУПІЧУК.

...сподідай його дітей

Олена С., 29 років (1986 рік був 15 років).

— У мене мама лікар, отож усі розповіли про це, що радіація — це неісненість і миттєво голови її можна побити, в наший сім'ї не проишля. Вона щодня організувала свого брата і машинною мене та шкільних братів і сестер вивести до Краснодарського краю до школи. А перш від'їздом був страшний скандал у школі, ажак дев'ять класів не вивозили. Мій класний керівник прямика сказав: «Кди. Але спокійно поїхали на свій свій комсомольський квиток. Найбільше, щоб взагалі виключили зі школи. Гайда. А ще комсомір!» Я плакала кілька днів. Через те, що дуже боліло горло, мені не довелося віднести комсомольський квиток до школи. А коли повернулася, то в шкільній комсомольській книжці, щоб взагалі виключили зі школи. Гайда. А ще комсомір!» Я плакала кілька днів. Через те, що дуже боліло горло, мені не довелося віднести комсомольський квиток до школи. А коли повернулася, то в шкільній комсомольській книжці, щоб взагалі виключили зі школи. Гайда. А ще комсомір!»

Два місяці, проведені у родичів, у листях до батьків я назвала «засильням» (так мені там «солонко» було). В кожному листі блякла, бо мене забрала.

Тетяна Г., 28 років (14 років).

— Я навчалася у восьмому класі, коли стався Чорнобиль. Мене відправили до тітки в Росію. Чесно кажучи, згадую це, як вестеу пригаду: до місцевих школи прийняли відразу, іспити складала легко. Вчителі ставилися до мене, як до іншої і захоплювалися моєю шкільною успішністю. Тільки мама з братом приїхали. Пригаду, пішли ми аналіз крові здавати до місцевої поліклініки, а там черга... Коли почили, що ми з Києва, то нас, немє прожаканих, без черги пропустили. Тітка шим корпунктом, як мого, тоді побачили, що ми знову були, черги, а вони малоого сері показує всім немє циркувую маму, мовляв, з Чорнобиль. І народ усіх поступаєся.

Владислав К., 30 років (16 років).

— Моя мама працювала секретарем в одному міністерстві. Короче, вона знала всіх працювати батьки, як інших, тільки своїх дітей в першій дні евакуації. Мене швидко висе-

ти не могла, але пояснила, що робити, на вулицю не пускала. А до школи не можна було без дозволу не ходити, тож ходив. Коли одного разу попросив учасника зачитати вірш і пояснити чому, то він почав наїти мною зупинитися, а весь клас сміявся. Дівчатка зирнули на мене, як на ботугу, а це в десятому класі не дуже приємно.

— 1986 року мені виводилися тільки шість. Найкращий сподів — першорядна демонстрація. Нем'ята, як ми з татом йшли по Хрещатику з прапорами в руках і кричали «ура». Я так голосно кричав, що навіть голоси надіравав. А потім мене відправили до ада на захарпакти. Від від радиль «півкаля» по-оному. Школа налігала оксирочку червоного собі пія — мені. Отак за компанію ми і лікувалися. За цією справою і застала нас мама...

Андрій С., 20 років (6 років).

— Пам'ятаю, вилізли суворо попереджали нас, зі школи — додому. Те саме наказували й батьки. А тієї весни жаксь дуже швидко, проте за кілька днів виросла висока трава. І її почали косити. Ось ми з подрузкою, повертаючись зі школи, вирішили зробити з тієї трави гізди. Висили в них (ви згадували) по-оному. Школа налігала оксирочку червоного собі пія — мені. Отак за компанію ми і лікувалися. За цією справою і застала нас мама...

Юлія М., 28 років (14 років).

— Пам'ятаю, вилізли суворо попереджали нас, зі школи — додому. Те саме наказували й батьки. А тієї весни жаксь дуже швидко, проте за кілька днів виросла висока трава. І її почали косити. Ось ми з подрузкою, повертаючись зі школи, вирішили зробити з тієї трави гізди. Висили в них (ви згадували) по-оному. Школа налігала оксирочку червоного собі пія — мені. Отак за компанію ми і лікувалися. За цією справою і застала нас мама...

Юлія П., 28 років (12 років).

— Мого татця через Київ проїхав літак. Мій тато був в Україні. Тато дуже хотів, щоб ми не проїхали. А тієї збрехала мамі, що у нас додатові уроки, а сама побігла на площу Перемоги. Це тільки потім стало відомо, який високий рівень радіації там був у той час.

Подягувала Ірина СТАДІНКА, Наталя ОНІЩУК.

Тоді таких «розлучених» сімей було багато

Юлія БОЛШАК.

4

